

Iszonyparton újra sötét erők ólálkodnak.
Hová tűnnek sorra a város lakói?

AZ ÁRNYILIDÉRC

ISZONYPART
LEGENDÁI

3.

THOMAS
TAYLOR

 COOL
SELECTION

AZ ÁRNYILDÉRC

ISZONYPART
LEGENDÁI

3.

THOMAS
TAYLOR

A SZERZŐ ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

HALLOWEEN ÉJJELÉN

EMLÉKSZEL MÉG életed első lidércéjére?

Mikor először láttad Iszonypart különleges halloweeni műsorát?

Mikor első alkalommal tódultatok ki a családotokkal és a barátaitokkal a mólóra, és a hideg esti levegőben egymáshoz simulva, a marcanggyertyák ragyogása mellett vártátok, hogy megkezdődjön a varázslat?

Talán apukád vitt a vállán, aki egyik kezében cukormáz-almát, a másikban csillagszórót tartott. Vagy esetleg anyukád kabátjából kémelve figyelted, ahogy a bábmeszter meggyújtja a lámpást.

Emlékszel, hogy pislogtál a kísérteties fénycsóvában?

Emlékszel, hogy csiklandozta az orrod az a furcsa füst?

Emlékszel, milyen ámuldozva kaptál levegőért, mikor a mutatványos keze elővarázsolta az árnyábokat, ezeket a látomásszerű alakokat, amik tekeregye fickándoztak feletted a füstös őszi levegőben?

És láttad?

Megpillantottad azt az árnyat is, amit nem a mutatóvá-
nyos ügyes keze hívott életre?

Azt az árnyat, ami a semmiből született?

A görbe alakot, ami sötét gyönyörrel viháncolt a lámpás
fénykörének szélén, és amikor felé fordultál, sosem pont
ott találtad, ahol számítottál rá, de mindig ott volt valahol,
a mutatóványos árnybábjaira vadászott, azokat üldözte,
egyesével elragadta őket, míg végül véget ért a műsor.

És a füst semmivé foszlott.

Az árnyak eltűntek.

És nem maradt más hang, csak a lámpás sziszegése, a
móló recsegése és a végtelen tenger morajlása.

Nos? Emlékszel?

Láttad valaha az Árnylidércet?

Na de miket is beszélek?

Hogy is láttad volna!

Valószínűleg még csak nem is hallottál a lidércéjről, meg
a marcanggyertyákról, meg bármi másról ebből az egész-
ből.

Hacsak nem jártál sokat kérdezősködve Iszonyparton.
De még akkor is biztosan megfeledeztél már erről a kü-
lönös hagyományunkról, ami épp arra az éjszakára esik,
amit a világ többi része halloweenként ismer. Valószínű-
leg ez idő tájt a legtöbb emberhez hasonlóan téged is a tök-
faragás foglal le, és hogy milyen jelmezt válassz, eszedbe
se jutnak egy kis tengerparti városka furcsa szokásai. Ko-
boldnak vagy kísértetnek öltözöl, nem érsz rá egy gonosz
szellemnek a legendájával foglalkozni, még akkor is, ha
netán létezik.

És ez rendben is van.

Részedről.

Viszont ha Iszonyparton élnél, akkor máshogy látnád a
dolgokat. Ha itt maradnál, miután távoztak a nyaralók, és
a tengerparti móka cukorkaszínű feliratai a tél sötétjébe

vesznek, akkor tudnád. Te is kicsit szaporábban lépkednél végig a széljárta utcákon, ahogy a napok egyre rövidülnek, és az árnyak egyre hosszabbra nyúlnak. És mikor végül eljön az október vége, te is kiraknál egy védelmező marcanggyertyát.

Biztos, ami biztos.

Hátha ebben az évben megfeleledkeznek a lidércéjéről, és egyetlen mutatványos sem gyűjt lámpást a móló végén, hogy árnyábokkal áldozzon a sötétségnek. Mert ha ez valaha megtörténne, azt beszélik, hogy az Árnylidérc – a sértestől feldühödve – az élők árnyaira kezdene vadászni.

De látom, hogy mosolyogsz.

Még mindig azt gondolod, hogy az Árnylidérc nem több ostoba babonánál.

Pusztá játék a fénnel.

De jól jegyezd meg: minden legenda mélyén az igazság szikrája pislog. És mikor kihuny a napfény, és Iszonypart egyre sötétebb utcáin menekülsz az árnyak elől, olyankor néha épp egy szikrára van szükséged – legyen az bármily apró.

Kivéve persze, ha az a játék a fénnel valójában a sötétség játéka.

SZÜLETÉSNAPI REGGELI

VANNAK SZAVAK, amik egyszerűen összetartoznak, nem igaz? Mint a *báb* és a *mester*, vagy a *különös* és az *árny*, vagy az *esti* és a *mese*. De ebben a pillanatban a reggeli fényben és a szálloda étkezőjének melegében nincsenek szavak, amik jobban összepasszolnának, mint a *forró*, a *vajas* és a *piritós*.

Én már csak tudom. Ha reggeliről van szó, én, Citromos Herbert, a Grand Nautilus Hotel talált tárgyasa, afféle szakértőnek számítok. Épp ezért rejtőzködöm e mögött a hatalmas cserepes páfrány mögött, orromat az étkező falának üvegpaneljéhez nyomva, miközben a konyhai személyzet tálcánként halmozza a finomságokat a tálalóasztalra – szakértek, ahogy csak tőlem telik.

Különleges nap ez a mai, minden reggelik legcsodálatosabbika készülődik a szemem előtt, feltáncol az orrlyukaimba, az ínyemet csiklandozza.

Nem hiszel nekem? Nyomd te is az orrodát az üvegnek az enyém mellé, és nézd meg saját szemeddel a sistergő

kolbászhalmozatot, húsos szalonnaszalagokat, ropogós, forró rösztikupacokat! A fehérre sült, folyós sárgájú tojásokat, vagy a könnyű, borsosan tökéletes rántottát; a mézes csiperkét, a pirított krumplit és a tűzforró főtt babot; a bundás kenyeret és a vajos pirítóst (ez az!); a többkosárnyi frissen sült, omlós, aranylós péksüteményt; a gofrit meg a juharszirupot; a cukortól csillogó fánkakat, amiket a szakács különleges málnalekvárjával töltött meg.

És mindennek a közepén, az ezüst étkészlet, a finom csontporcelán és az antik evőeszközök fölött ott tornyosul egy hatalmas metszett üvegtál, csordultig tele a csodálatos ünnepi sherrys krémes desszerttel, a tetején egyetlen szem koktélcseresznyével.

Nem csoda, hogy bepárásodott az ablakom! Fogadok, hogy a tied is.

Tudod, ma van Lady Kraken születésnapja. És Lady Kraken, a Grand Nautilus Hotel tulajdonosa sok-sok évvel ezelőtt elrendelte, hogy a születésnapján különleges reggelit szolgáljanak fel, amire a szálloda *teljes* – úgy bizony, teljes! – személyzete hivatalos.

Maga az úrnő persze nem teszi tiszteletét. Mostanában sose szokta, igazi remete lett belőle. De amint a saját reggelije – egyetlen főtt tojás egy csipetnyi őrölt köménnyel – csillogó ezüsbúra alatt megérkezik a hatodik emeletre, és magánlakosztályában felszolgálják neki egy kis csésze feketekávéval, mi is nekiláthatunk.

Legalábbis elméletben. Csakhogy van egy kis bökkenő...

– Gyerünk, gyerünk! – hallatszik Mr. Molluszka zsémbes hangja, és parancsolóan összecsapja nyirkos tenyerét. – Essünk túl rajta! Minél előbb tértek vissza a munkához, annál jobb.

Lebukok az üveglemez alá, amíg átmasírozik az étkezőn, bajusza szalonnára és péksüteményre áhítózza rángatózza. Tudod, bár Lady Krakentől kapjuk ma a reggelit,

Mr. Molluszka, a hotel igazgatója dönti el, hogy ki ehét belőle elsőként.

És utolsóként...

– Attól félsz, hogy neked nem jut? – kérdezi a hátam mögött egy női hang, mire összerezzenek. Biztos rám talált egy vendég a páfrány mögötti rejtekhelyemen! Meg kéne fordulnom, hátha szüksége van valamire, de nem tudom levenni a szemem az étkezőről, ahol a reggeli sorsa aggasztó módon alakul.

Mr. Molluszka letelepedett a legjobb asztalhoz, és magához inti a pincéreket, hogy pakolják tele a tányérját kolbásszal és tojással. Az étterem túlsó végében a szobalányok már kezdenek éhes sorba tömörülni: ők lesznek a következők.

– Hát, tavaly semmi se jutott! – magyarázom a mögöttem lévőnek. – Meg tavalyelőtt sem. Szinte már a hagyomány része, hogy nekem semmi nem marad Lady Kraken születésnap reggelijéből.

– Ó! – szól a hang. – Ez szomorú.

– Hát, *talán* egy croissant-t azért kapok – mondom, miközben figyelem, hogy a pincér három vajjas péksüteményt tesz az igazgató könyöke mellé. – Már ha marad. De majd csak azután, hogy kallódott egy-két napig, és jó szikkadt lett, és rágós.

– Ez az év más lesz, Herbi! – mondja a hang. Kellemes hang, mézesen sötét, csiklandozza a nyakszirtemet. – Ígérem.

Érzem, hogy egy kéz gyöngéden megigazítja a sapkámat, és megpaskolja a vállamat. Megdermedek.

A reggeli illata félrehúzódom, és utat engedett egy parfüm aromájának, ami sajnós elillan, mielőtt jól beleszagolhatnék. A parfüm vágyódást hagy maga után. Végre hátrafordulok, hogy megnézzem, ki beszélt, de nincs ott más, csak a páfrány levelei, ami mögött azt hittem, jól elrejtőztem.

Kissé belegabalyodom a bosszantó növénybe, mielőtt kilépnék az előtérbe, hogy megszemléljem az illetőt.

Emberek állnak a recepciós pultnál, hogy bejelentkezzenek a szállodába. Egy tömzsi, vörös arcú, puhakalapos férfi épp több kulcsot vesz át Amber Grisstől, a szálloda recepciósától, mögötte két magas, tetőtől talpig feketét viselő, ládákkal és dobozokkal megpakolt férfi áll. Egyikük sem tűnik kifejezetten kellemes-hang-és-parfüm típusnak, de rajtuk kívül van egy negyedik alak is.

Egy nő áll a rézfelvonó mellett, nekem háttal. Magas és karcsú, hollófekete haja van, fekete hímzett kabátot visel, ami furcsán nyeli el a fényt. Azon kapom magam, hogy arra vágyom, forduljon meg, de nem teszi.

Aztán valami különös dolog történik.

A felhők szétválnak Iszonypart felett, egy aranyló nap-sugár ragyog be a hotel magas ablakain, és megvilágítja a csoportot.

És ekkor meglátok...

Valamit!

Valami nem stimmel a jelenettel, azzal, ahogy rájuk esik a fény, vagy ahogy az árnyékok vetülnek, vagy...

Megdörzsölöm a szemem és pislogok, próbálok rájönni a furcsaság okára, de épp ekkor megérkezik a lift, és a hollóhajú nő beszáll. A csomagos férfiak utánanyomakodnak. A lift ajtaja összezárul, eltűnnek előlem.

Újra megdörzsölöm a szemem. Talán kezdek megkattanni a reggeli hiányától.

De nem megy ki a fejemből a hollóhajú nő.

Ki lehet? Mire gondolt?

– És honnan tudta a nevem? – teszem fel hangosan a kérdést.

MR. PANTOMIM

– EZEK SZERINT megérkeztek az első csodabogarak? – szólítom meg Amber Grisst a recepciónál.

Amber figyelmeztetően cicceg.

– Nehogy Mr. Molluszka meghallja, hogy így beszélsz a vendégeinkről, Herbi!

Nem teszi hozzá, hogy „bár igazad van”, de nem is szükséges. Mindketten tudjuk, hogy Lady Kraken születésnapja, mivel október végére esik, egyben a téli szezon kezdetét is jelenti. Mostantól hónapokig nem látunk homokozóvödrös turistát. Ellenben, ahogy a város bezárkózik, és az időjárás rosszra fordul, látunk majd... nos, majd kiderül, hogy mit, nem igaz? De egy dolog biztos: Iszonyparton a tél folyamán mindenképpen látni fogunk *valamit*. Akár akarjuk, akár nem.

– Kik ezek? – kérdezem, és megpróbálok kilesni egy nevet a nyilvántartásból, amibe Amber ír. – Az új vendégek. Fura alakú csomagjaik voltak.

– Valami színtársulat. – Amber szigorúan becsukja a könyvet, és kikattintja a tollát.

– De szálltak már meg itt? – Még mindig azon gondolkodom, honnan tudhatta a nevem a hollóhajú nő.

– Nem voltak ismerősek – válaszolja Amber. – Csak annyit tudok, hogy meghívták őket a városba, hogy az idén ők adják elő a lidércéji műsort.

– Tényleg? – kérdezem.

– Lady Kraken ötlete volt – magyarázza Amber. – Úgy gondolja, ideje megint rendesen megünnepelni a dolgot a mólón lévő színházban, ahogy a régi szép időkben...

Amber hangja elhalkul, szemüvege figyelmeztetően megvillan, ahogy észrevesz valamit a vállam felett.

Nagyot nyelek.

Tudom, mi következik.

Próbálok gyorsan kitalálni valamit, hogy elfoglaltnak tűnjek, de mivel épp zsebre vágott kézzel és hetykén a fejembe nyomott talált tárgyas sapkával támasztom a recepciós pultot, nincs sok esélyem.

– Citromos Herbert! – hasít a csendbe Mr. Molluszka hangja mögülem. – Mit csinálsz pontosan? Illetve mit *nem* csinálsz? Csak mert neked nincs rendes feladatod, még nem kéne elvonni Miss Griss figyelmét a munkájáról.

Megfordulok, és lassan kiegyenesítem a sapkámat. A szállodaigazgató fölém magasodik, bajusza idegesen ránkötög. A nyakkendőjére egy kis tojássárgája cseppent.

– Tulajdonképpen dolgozom, uram – válaszolom. – Épp felajánlottam Ambernek... illetve Miss Grissnek... hogy beállok helyette a recepcióra, amíg elmegy egy finomat reggelizni. Nem szeretném, hogy lemaradjon róla, uram. Gondoljon bele, milyen szörnyű lenne, ha nem kapna a szülinapi reggeliből, uram! Az szomorú lenne, nem igaz, uram?

És rávillantom a legszolgálatkészebb, leginkább reggelire érdemes mosolyomat.

– Igen, nos... – Mr. Molluszka teljesen figyelmen kívül hagyja a mosolyomat. – Valóban, mehet reggelizni, Miss Griss. Egy kicsi még maradt, bár már nem sokáig... A mosodások következnek, aztán a konyhai dolgozók elfogyasztják a maradékot, ha jól sejtem. Azt javaslom, siessen, Miss Griss! A szalonna már el is fogyott.

Kiszakad belőlem egy nyögés. A *szalonna* és az *elfogyott* két olyan szó, ami egyáltalán nem illik össze.

– Uram...!

Molluszka nem vesz rólam tudomást, elhessegeti Ambert.

– Én magam állok be addig a recepcióra – jelenti be, mintha mindenkinek hatalmas szívességet tenne ezzel. Aztán belesüpped Amber székébe, és végre a szemembe néz. – Azt javaslom, te is térj vissza az asztalodhoz, fiam!

– De...!

– Semmi de! – fojtja belém a szót Mr. Molluszka. – És nehogy kimássz nekem a pinceablakon! Ó, igen, Citromos úr, tudok ám mindent! Csábító a gondolat, hogy az ablak elé toljam a hotel kukáit, hogy ne mászkálhassatok ki-be azzal az idegesítő barátoddal. Ez egy tiszteletre méltó hotel, nem betörőiskola. Na, nyomás!

Ezzel ki is adta az utam. Nehéz lábbal visszacammogok a fülkémhez, a hasam megint születésnap reggelitől mentes övezet.

Ennyit arról, hogy idén más lesz!

Ha már jártál a Grand Nautilus Hotelben, akkor ismered a fülkémét. A hotel csillogó márványpadlós előterében van, a recepcióval szemben. Egy kis boltozatos mélyedés a falban, egy felhajtható asztallal, azon keresztül közlekedem. A fülke a talált tárgyak osztályának egyetlen része, ami a vendégek számára is látható, önmagában valószínűleg

nem tűnik nagy számnak. De ha már megszálltál itt, és elvesztettél valamit nálunk, akkor valószínűleg legalább egyszer jártál az asztalomnál, megnyomtad a csengőt, és vártad, hogy jöjjenek segíteni. És fogadok, hogyha jelentetted el egy talált tárgyat, azt jó eséllyel meg is találtam neked. Mert – bármit hallottál is esetleg a zsémbes öreg Molluskától – meglehetősen jó vagyok a munkámban.

Felhajtom az asztalt, és lehuppanok a székemre.

Egy összehajtott papírlap vár, nagy *CH* betűket firkanított rá valaki, a Citromos Herbert kezdőbetűit. Üzenet? Felnyitom, és elolvasom, mi áll benne:

Herbi, gyere gyorsan! Vészhelyzet!! Sürgősen talált tárgyasra van szükség!!! Hozd Ketyerét!!!!

Viola

Felsóhajtok. Már megint ez!

Viola, a legjobb barátom Iszonyparton, nehéz nyáron van túl. Tavaly tél közepén érkezett a városba, és azonnal belerángatott két – *kettő!* – különleges kalandba, amiktől borsódná a borsódnivalód, ha elmesélném. Ezek a kalandok azt a benyomást keltették benne, hogy az iszonyparti élet megállás nélkül rejtélyeket és izgalmakat tartogat. De a májustól szeptemberig tartó hosszú fagyaltos hónapok – tele turistákkal, napozóágyakkal és homokkal teli fürdőnadrágokkal – csalódást okoztak Violának. Már hetek óta kétségbeesetten keresi a következő iszonykalandot, és minden üzenet, amiben azt állítja, hogy talált egyet, egyre több felkiáltójelet tartalmaz.

De nekem most nincs kedvem ehhez. Ismét a lift ajtajára pillantok, és előnt a rejtélyes hollóhajú nő megrészegető parfümjének illata. Majd később elmegyek Violához.

A szemem egy fehér, gyöngyházfényű kagylón állapodik meg az egyik közeli polcon.

– Hahó, Ketyere! – mondom a kagylónak, ahogy leemelem, és lefújok pár kósza homokszemet a rézszegélyű kulcslyukról az oldalán.

Talán furcsának tűnhet, hogy egy kagylónak neve van (meg kulcslyuka!), de ez a kagyló különleges. Egyrészt elegáns óraszerkezet rejtőzik benne, másrészt egyszer ígéretet tettem neki.

Ketyere – ami egyébként a *ketyegő remeterák* rövidítése – az egyik talált tárgy, amire vigyázok. Gondoskodom róla, amíg meg nem találom az eredeti tulajdonosát. A nyár folyamán óvatosan tisztogattam, de egyelőre még nem sikerült rávennem magam, hogy felhúzzam a rugóját. Mikor legutóbb így tettem, annak az egyik olyan különleges kaland lett a vége, amit már említettem.

Viola hónapok óta könyörög, hogy húzzam fel Ketyerét.

Fogok egy apró csavarhúzó, és kipiszkálom még pár porszemet a ketyegő remeterák lenyűgözően összetett szerkezetéből. Nem tudok nem arra gondolni, vajon mit gondolna a hollóhajú nő, ha erre járna, és látná, hogy egy ilyen gyönyörű és bonyolult kis kütyüt javítgatok...

Leteszem Ketyerét, és felsóhajtok.

Úgy tűnik, ma semmire nem tudok koncentrálni.

Lenézek a csengőre az asztalomon.

Azon kapom magam, hogy arról ábrándozom, hogy a hollóhajú nőcsenget, és a segítségemet kéri. Annak örülnék. Rögön pattannék, és nagyon ügyesen segítenék, és Mr. Moluszka a fogát csikorgatná, mert a nő mosolyogna, és mindenki számára jól hallhatóan azt mondaná: „Ó Herbi, te vagy a legcsodálatosabb talált tárgy, akivel valaha találkoztam”, meg hogy „Ez az év más lesz, Herbi, megígérem”. Annyira tetszik ez az ábránd, hogy szinte látom, ahogy karcsú keze a csengő felé nyúl, ami erre élénk, vidám hangon...

CSING!

Élesen szólal meg a csengő, ijedtemben megcsúszik a könyököm a pulton, meglepetten pislogok.

Tényleg van ott egy kéz, bár korántsem karcsú.

CSING! hallatszík megint, mikor egy tömzsi, piros ujj rövid, rosszkedvű mozdulattal megint rábök a csilingelőre.

– Nyitva vagy? – kérdezi egy hang. – A felirat szerint igen.

Felnézek. A rejtélyes hollóhajú hölgy helyett a köpcös, kalapos férfi méreget. Annyira lesokkol, hogy őt látom, hogy a sapkám a szememre csúszik.

– Ez az év más lesz! – szakad ki belőlem, mielőtt visszafoghatnám magam. Visszatolom a sapkát a fejemre. – Vagyis igen, nyitva vagyok. Citromos Herbert, talált tárgyas, szolgálatára.

– Hmm – mondja a férfi. – Nem nyújtasz valami szép látványt.

Erre nem egészen tudom, mit válaszoljak, így inkább fogom magam, és én is alaposan szemügyre veszem őt. A férfi arca még vörösebb, mint elsőre tűnt, és sötétszürke öltönyt visel, amit három gomb tart össze küszködve a pocakján. Egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy színész, aki egy előadás miatt jött a városba. Inkább mint egy bankár, aki azért jött, hogy lefújja a műsort, és mindenkit kihajítson, mert nem fizették meg a bérleti díjat.

– Azért próbálkozom – mondom végül. – Felállhatok, hátha az segít.

– Segítene – mondja élénken. – Leküldtek érted. Én...

Mielőtt folytathatná, Molluszka kúszik mögüle a látóterembe.

– Elnézést uram, zavarja a fiú? – kérdi a szállodaigazgató.

– Nem, még nem – válaszolja a kalapos.

– Biztos benne? – Molluszka hallhatóan csalódott. – Sunyi módszerei vannak.

– Igen, látszik, hogy az a típus. – A férfi összehúzza a szemét, mintha épp beigazolódott volna az, amit gyanított. Aztán megfordul. – Maga pedig...?

– Mr. Molluszka vagyok. Én vezetem a hotelt.

– Á! – fújtat a kalapos, kissé felvidulva. – Én Mr. Pantomim vagyok, színházi ügynök. Örvendek, Mr. Molluszka.

– Én is örvendek, Mr. Pantomim – válaszolja az igazgató, majd biccentve kezét fognak Pantomimmal, és nekem az a szörnyű érzésem támad, hogy épp egy borzalmas duó születését látom. És persze amint végeztek egymás üdvözlésével, a két férfi felém fordul, és ugyanolyan gyanakvással vegyes megvetéssel néz rám.

– Öhm – mondom, mert úgy érzem, ideje megszólalnom. Fél szemöldökömet felhúzva nézek Mr. Pantomimre. – Azt mondta, hogy leküldték értem?

– Úgy van – válaszolja Pantomim. – Bár meg kell hogy mondjam, én elleneztem. Velem kell jönnöd a hatodik emeletre, Citromos Herbert, Lady Kraken privát lakosztályába. Eljött az interjúd ideje. Mindenki téged vár.

– Interjú? – Érzem, hogy megint a szememre csúszik a sapka. – De... hogyan...? Mi...?

– Nem kell ilyen kétségbeesetten nézni – mondja Mr. Pantomim. – Biztosan alaposan felkészültél. Na, gyerünk, gyerünk!

– A fiú...? – Mr. Molluszka levegőért kap, reménykedő kifejezés jelenik meg az arcán. – Valami bajba került, ugye?

– Az majd még kiderül – pillant rám Mr. Pantomim tömzsi, piros orra fölül, majd fürge léptekkel elindul a Grand Nautilus Hotel rézfelvonója felé, nyilvánvalóan azt várva, hogy kövessem.

És mi mást tehetnék?

Mr. Molluszka diadalmas pillantásától kísérve utána-sietek.

SZEMFÉNYVESZTÉS

KÁBÁN LÉPEK BE A LIFTBE. És kábán is lépek ki belőle. Mi folyik itt? Milyen interjú? Nem csináltam semmit!

Vagy mégis?

Legalább Lady Kraken ott lesz, nyugtatom magam. Bár a munkáltatóm olyan hangyás, mint egy őrizetlenül hagyott pikniktakaró, és olyan tüskés, mint egy szederborkor, de azt nem fogja hagyni, hogy bármi történjen velem.

Vagy mégis?

Jaj, szentséges hólyagmoszat!

Miközben követem rejtélyes társam a korallszín és tengerkék folyosón a Jules Verne lakosztály felé, végre sikerül rávennem magam, hogy megszólaljak.

– Nem készültem fel – mondom. – Azt se tudom, miről van szó!

– Nem készültél? – Mr. Pantomim megáll, és megfordul. – Nem tudod? De hát te vagy Citromos Herbert, nem? A Grand Nautilus Hotel talált tárgyasa?

– Hát igen, de...

– Te vagy az a fiú, aki egy citromosládában sodródott Iszonypartra? Aki hajótörést szenvedett, és nem emlékszik a múltjára?

Tágra nyílt szemmel bólintok.

– Akkor nincs tévedés – válaszolja Mr. Pantomim. – Te vagy a jelölt.

– Jelölt? Nem is jelentkeztem semmire.

– Talán nem. – Mr. Pantomim türelmetlenül szipog, mintha ez csak valami kellemetlen részlet lenne. – De sok éve keresnek. A munkáltatóm az elmúlt hetekben levelezett a tiéddel, és most végre eljöttünk személyesen kikérdezni téged. Kérlek, próbálj kicsit meggyőzőbb lenni, különben feleslegesen utaztunk idáig.

Ezzel sarkon fordul, és továbbindul a folyosón.

– Ki...? – Futva próbálom utolérni. – Ki a munkáltatója?

– Ami azt illeti, rögtön megismerheted – válaszolja Mr. Pantomim, és hangjából érződik, hogy elege van a kérdéseimből. – Azt javaslom, hogy igazítsd meg a sapkád, és ne rángatózz, fiam.

Ezután meghúzza a zsinórt Lady Kraken magánlakosztályának hatalmas ajtaja mellett, mire egy távoli csengő *dongja* hallatszik. A következő pillanatban az ajtó melletti táblán felkapcsolódik egy villanykörte, és apró, kacskaringós betűket világít meg:

Gyere be!

Az ajtó kitárul, mögötte homály fogad.

Mr. Pantomim betessékel.

Először a nagy, kerek asztalt pillantom meg, ami Lady Kraken nappalijának kellős közepén áll. Általában porréteg

borítja, mint a gazdája sok más tárgyát, de ma mintás terítő fedí. A terítón teáscsészék, díszes teáskanna, egy tálon pedig, amihez szemlátomást nem nyúlt még senki, aranyló péksütemények halma, pont olyanok, amilyeneket a hotel szakácsa szokott készíteni. Minden szorongásom ellenére a hasam éhesen mordul fel a látványtól.

– Á, hát itt van, Citromos úr! – szólal meg egy csikorgó hang, és Lady Kraken, a Grand Nautilus Hotel tulajdonosa, a lámpafénybe gurul antik, elektromos kerekesszékekével. – Van valami mondanivalója?

– Öhm... – Némán tátogok, míg végre sikerül találnom valami választ: – Boldog születésnapot, Lady Kraken!

– Jó fiú – bölint ráncos fejével az öreg hölgy. – Remélem, élvezte a különleges reggelit. A finomságokat. A sherrys krémet. Százvalahány lettem ma!

Ráncos arcán teknősmosoly terül szét.

Már felkiáltanék – *Milyen reggeli?* –, de van valami Lady Kraken arcán, amit még sosem láttam. És valami hasonló a hangjában is. És bár nem tudom, mi az, hirtelen az az érzésem támad, hogy minden megváltozott.

– Jöjjön közelebb, Herbi! – folytatja Lady Kraken. – Ne babrálja a gombjait, fiam. Van itt valaki, aki szeretné megismerni.

Így hát közelebb lépek. Aztán megfordulok.

A hollófekete hajú nő ül Lady Krakennel szemben egy magas háttámlájú karosszékben. Még mindig rajta van a kabátja, az is irizáló hollóárnyalatokban játszik, és bonyolult hímzés díszíti, annyira bonyolult, hogy szinte belekápázik a szem. Büszke, sápadt arca egy mesebeli királynőre emlékeztet, sötét szeme élénken csillog. Tekintetét rám szegezve feláll.

– A Citromos fiú – mondja Mr. Pantomim, és felém int, mintha kétség merülhetne fel ezt illetően. – Szeretnéd, hogy kikérdezzem, Kaliasztra?

– Nem – válaszolja a nő. – Várj meg lent, vidd magaddal Vicsort és Vigyort is. Innentől megoldom.

Növekvő aggodalommal nézek körbe a félhomályos napaliban: miért vannak behúzva a függönyök? Aztán észreveszem, hogy a két férfi, akiket korábban a csomagokkal láttam, egymás mellett ül az árnyak közt. Még mindig egyforma szűk, fekete ruhát viselnek, arcuk természetellenesen fehér és rémisztő, tekintetük üres és merev.

– Rendben, Kaliasztra – mondja Mr. Pantomim, és egy utolsó, kifürkészhetetlen pillantást vet rám. Aztán int a két férfinak, hogy kövessék, és mindhárman távoznak.

Kaliasztra.

Megismétlem a szót a fejemben, ide-oda görgetem a különös szótagokat. Ha ez a hollóhajú nő neve, akkor biztos vagyok benne, hogy sosem hallottam ezelőtt. Úgyhogy ez az egész – bármi legyen is – mindenképp tévedés lesz. Úgy döntök, már előre bedobok némi szabadkozást, a biztonság kedvéért.

– Hadd mondjam el, hogy nagyon sajnálom! – indítom, és hátrálni kezdek. – Nem volt szándékos. És soha többet nem fog előfordulni. És feltakarítom, és/vagy bocsánatot kérek, ahogy szükséges. Ezenfelül, igazából nem én voltam. Ott sem voltam!

Egy üres székeknek ütközve hátraesem, jókora porfelhőt kavarva.

– De drága fiam! – kiált fel a Kaliasztra nevű nő. – Nem vagy bajban.

Kápráztatóan elmosolyodik, pont olyan csodálatos a mosolya, amilyennek korábban képzeltem.

– Talán túl hirtelen van ez az egész – folytatja Lady Kraken felé fordulva. – Lehet, hogy várnom kellett volna egy-két napot, mielőtt bemutatkozom? De már így is olyan sokat vártam.

– Talán. – Lady Kraken válaszul vállat von, mire a kerekesszék vesszőből font háttámlája akkorát nyikordul, mint egy kísértetház. – De nekem az a tapasztalatom, hogy a bumburnyákokkal akkor jár a legjobban az ember, ha egyenesen megmondja nekik a dolgokat.

Kaliasztra bólint. Megrántja a kabátja elejét, és lesöpör pár láthatatlan morzsát a fekete felületről. Én ugyanazt csinálom, mikor ideges vagyok, és jó benyomást akarok kelteni. Megragadom az alkalmat, hogy jól megnézzem magamnak: határozott vonásai vannak, hosszú orra és magasan ülő arccsontja. Olyan ember arca ez, aki hozzá van szokva, hogy parancsokat osztogasson. Akkor miért érdekli, hogy mit gondol egy olyan kócos hajú, enyhén gyűrött talált tárgyas, mint én?

– Herbi – mondja. – Szólíthatlak Herbinek?

Bólintok, a fejemen tartva a sapkámat.

– Kaliasztra vagyok – folytatja a nő. – De ez nem az igazi nevem. Hanem a művésznevem. Talán már hallottad korábban.

Nem hallottam. Próbálok udvariasan nézni, de azt hiszem, ahhoz túl sokat pislogok.

– Nem számít. – Úgy tűnik, Kaliasztrát ez őszintén nem zavarja. – Ezen a néven ismernek Londonban, Párizsban, New Yorkban... mindenhol, ahol fellépek. Örömmel mondhatom, hogy egész sikeres a varázszprodukción, még ha a hírnevem nem is jutott még el a Grand Nautilus Hotel pincéjébe.

– Varázs? – kapok levegőért. – Ön egy... egy?

Kaliasztra kicsit megváltozik, míg én a szóval küszködök. Huncut szemmel méreget. Aztán kinyújtja egyik kezét, tenyérrel felfelé, széttárt ujjakkal. Megfordítja, aztán vissza, hogy lássam, mindkét fele üres. Hagyja visszacsúszni a ruhaujját, felfedve csupasz csuklóját.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

Aztán csettint egyet.

Egy kártyalap – a kőr dáma – jelenik meg a semmi-
ből karcsú ujjai közt. Újból csettint, és a kártya felrepül,
majd örülten forogni kezd. Szabályos köröket ír le a szo-
bában egyszer-kétszer, aztán visszatér Kaliasztra kezébe,
ami mindvégig meg se moccan. Elkapja a kártyát a le-
vegőben, még egyszer csettint, robbanásszerű fény villan.

Pislogok, kénes szag csapja meg az orrom.

Mikor megint odanézek, a kártya...

...eltűnt!

Kaliasztra felmutatja a kezét, hogy megvizsgálhassuk,
ugyanolyan üres, mint előtte. Aztán felvont szemöldökkel
a talált tárgyas sapkámra néz.

Tényleg?

Felnyúlok, és hitetlenkedve leveszem.

Van benne valami.

Egy kártya.

– Jóságos ég! – krákogja Lady Kraken.

– Kőr dáma – suttogom a kezemben lévő kártyalapra
meredve. Aztán felnézek a káprázatos mosolyú, hollóhajú
nőre. – Maga varázsló!

– Bűvész – válaszolja Kaliasztra. Aztán színpadias ele-
ganciával meghajol. – De ahogy nekem sem Kaliasztra az
igazi nevem, úgy, Herbi, neked sem Citromos Herbert.

Nem tudok megszólalni. Próbálok visszatenni a sapká-
mat a fejemre, de mellémegy.

– De én tudom az igazi neved, Herbi – mondja. – Tudom,
ki vagy valójában, mert...

Kaliasztra elakad, a torka elszorul az érzelmektől.

Gyorsan összeszedi magát, mielőtt folytatná.

– Emlékszel bármire a korábbi életedből, Herbi? Van
bármilyen emléked az édesanyádról?